

frem sættes og hurtigt vedtages. Naar det nu viser sig, at der stilles Ændringsforslag, som nødvendiggør nye Forhandlinger med de to andre Parter i Overenskomsten, med Nationalbanken og de fire private Hovedbanker, at disse Forhandlinger atter nødvendiggør Forhandlinger mellem disses Direktioner og deres Bankraad, vil det trække noget ud; thi jeg tror ikke, det vil være nogen praktisk fremkommelig eller for Rigsdagen og de paagældende værdig Vej at gaa, den, som det ærede Medlem Hr. Borgbjerg anbefalede, nemlig at man skulde hælde det hele i en Gryde heroppe paa Christiansborg, saaledes at man forhandlede under eet baade med det vedkommende Rigsdagsudvalg og med de vedkommende Direktioner og de vedkommende Bankraad. Det tror jeg ikke paa nogen Maade lader sig gøre, det maa blive Forhandlinger, som føres under de sædvanlige Former, og det vil, som sagt, trække noget ud.

Hvor meget Hastværk det har med at faa denne Sag i Orden, kan jeg bedst forklare ved at meddele, hvad jeg for øvrigt tror, jeg meddelte ved den Forhandling, jeg havde med Partiformændene i Gaar, at i Søndags under Forhandlingerne mellem Medlemmer af Regeringen og Nationalbankens og Privatbankernes Direktioner hævdede man det som værende af den yderste Vigtighed, at Repræsentanter baade for Nationalbanken og de private Banker og for Staten rejste over til England saa hurtigt, som det paa nogen Maade kunde lade sig gøre, og i Dag til Morgen rejste to af Nationalbankens Direktører, en af de private Bankers Direktører og en Repræsentant for Finansministeriet, nemlig Statsgældsdirektøren, til London for at være paa Pletten, naar Telegrammet kom, at Lovforslaget var vedtaget her. Det vilde heller ikke derovre gøre noget godt Indtryk, hvis der kom den Besked: den danske Rigsdag er ikke enig om Lovforslaget, nok enig om Principperne, men ikke om Forslagets Enkeltheder, og der er aabnet nye Forhandlinger mellem Regeringen og de forskellige Banker. Jeg har ment, at dette Lovforslag var forberedt paa en Maade, som kun faa andre Lovforslag er forberedt, ikke er et særligt Regeringsforslag, men et Forslag, som er opstaaet ved Samvirken af kompetente Mænd af alle Partier udenfor Regeringen. Jeg har ment, at denne Forslagets Tilblivelseshistorie i Forbindelse med den almindelige Tilslutning, det har faaet i alle Partiers Presse, maatte give det en ganske særlig Udsigt til en let og hurtig

Gennemførelse her i Rigsdagen. Jeg har ogsaa ved det Møde, vi havde i Søndags, sagt: De kan trygt sige i London med Hensyn til Lovforslagets Vedtagelse, hvis det ikke er vedtaget paa den Tid, De kommer derover, at det er en Sag, der i det højeste kan tage et Par Dage. Jeg har ment, jeg var berettiget til at sige dette, og det er ganske sikkert, at det vil virke skuffende, svækkende paa Virkningen, hvis denne Forhandling skal trække ud i flere Dage. Derfor fastholder jeg min endstændige Opfordring til Rigsdagen om at fremskynde Forhandlingen saa meget som muligt.

Det ærede Medlem Hr. Rode tog fejl, naar han mente, jeg ikke havde fremført en valutamæssig Begrundelse for det første Forslag om Luksustold; han mente, det var fra Regeringens Side blevet betegnet som et Forslag af udelukkende fiskal Interesse. Dette er imidlertid ikke rigtigt. Af Folketingsstidende for 1921-22, Sp. 2662, fremgaar, at jeg efter først at have sagt, at der kan være Fare for, at disse Luksusvarer, der var foreslaaet sat til en højere Told paa det i det Efteraar indbragte Toldlovsforslag, vilde blive Genstand for særlig Indførsel, og at Statskassen derfor vilde gaa Glip af den tilsigtede Indtægt, tilføjer: „Men det vil tillige have en anden Virkning, som under de nuværende Forhold er uheldig: en pludselig stærk Indførsel af Luksusvarer vil ikke øve nogen gavnlig Indflydelse paa vor Valutas Stilling og vil svække vor økonomiske Stilling i det hele taget. Da adskillige af disse Varer — jeg tænker særlig paa Konfektionsvarer, i hvilke Silke indgaar, Guld- og Sølvvarer og forskellige andre Varer — ogsaa er Genstand for Produktion her i Landet, vil en saadan Masseindførsel af Varer af denne Art virke i høj Grad trykkende for de paagældende hjemlige Erhverv og ganske sikkert forøge Arbejdsløsheden i nogen Grad“. Det vil ses, at det ogsaa er valutamæssige Hensyn, der er ført i Marken her.

Til det ærede Medlem Hr. H. O. Hansen vil jeg sige, at det er selvfølgelig Mening — dertil har jeg allerede truffet Forberedelse —, at de Repræsentanter, Regeringen faar i Fondens Bestyrelse, skal holde paa, at man fra Bestyrelsens Side saa indgaaende som muligt følger Valutahandelen, og at man søger gennem Samvirken med Bankerne at faa saa meget Indseende som muligt med, at de Midler, der begæres i fremmed Valuta, er til virkelig legitime Formaal, det vil sige til legitime Forretningsformaal, ikke til Valutaspekulation. Naturligvis maa man ikke gøre sig over-